

сложила всичките си огърлия и гривни. Едри изумруди светкаха на ушите ^{на} ~~й~~, пръстите ѝ. Бисерно пречело обвиваше тъмната ѝ коса. С бавно движение тя свали диадемата, ушничките, гривните си, смъкна огърлицата. Всички следяха поразени това, ~~което~~ което правеше.

Анна приближи до раклата, сложи накитите си връз нея, ^{24 а)}колинечи и се прекръсти в дълбоко благоговение. След това каза тихо, ала съвсем ясно:

- Давам ги в дар на бедните прокажени от приюта... Нека Бог се
омили над българския народ...

За миг всички се споглеждат. След това с чудно усърдие жените почват да се блъскат, по-бързо да стигнат до раклата. Всеки сваля каквото има по себе си: пръстен, сърмен колан, бисерно нанизмо... И го слага връз раклата, край труфилата на царцата. Тих шепот изпълва църквата. Всеки прибавя към дара си по една молба, по една дума на горещ копнеж; за здраве, за живот, за сполука. Княз Петър наблюдава със строго навъсени вежди. Детското му лице издава силно вътрешно напрежение. И той иска да даде нещо, да направи нещо... Но за какво стигат слабите му момчешки сили? Десницата безпомощно стиска малкия посребрен меч, който виси на колана на кадифяната му туника. Всички камбани на църквите на Търновград отекват заедно в дълъг зов. Улиците се изпълват с приведени сенки, забили очи в земята, оборили чела в непосилна тревога.

В това време бързокрил гончия ^{минава} преминава в лудо бягство равнините на Загоре, изпира баири, минава край стръмнини и долове. От коня му тече пот, на дълги, кривуличещи бразди, юздите му са потънали в жълтеникава пяна. Ден и нощ, без почивка. Със себе си носи чудна, огнена вест, която подпалва пожари от възторг, вредом където помине. Наближава стените на престолнината. От далече се разнася равното, проточено проплакване на всички Търновски камбани.

Пламтящата дияр прекосява посърналия град. На Трапезица, край Царевец лумва безумие.